

over den broer in Davos, die niet thuis wilde sterven, over hem die verdronk, over Hermance in Indië en over dien armen, goeden Adolf.... Of zullen ze niet lachen.... wist de heele stad misschien al, dat Louise rijk was.... alleen zij niet. Zal er over Louise en haar gesproken worden als over een nieuwe anecdote, aan de serie, die de familie opleverde, toegevoegd?

* * *

's Maandags trok Hannie als naar oude gewoonte naar haar school. Bij den notaris gaf ze een briefje af, dat ze denzelfden avond hem wilde spreken, daar ze Zaterdag al te nerveus was geweest voor een zakelijk gesprek. In haar was de wil door geen woord, tegen niemand, de overrompeling der erfenis te openbaren. Den notaris zou ze te woord staan alsof ze toch eigenlijk wel giste, maar in de war was geweest door de wekenlange verpleging en gemisten slaap. Voorloopig wilde ze op school blijven, die plicht zou lichter vallen nu hij vrijwillig was. Dan, na een half jaar misschien zal ze van haar geluk gaan profiteeren. Misschien eens een reis maken. Naar Parijs. Dat Parijs!

Naar Rome? Naar Jan? Ze huivert, want zou hij, die zoo weinig van zich deed hooren, van binnenin, in de kern die bij Louise zoo diep zat, niet zijn kunnen als zij?

Maar waar moet ze dan heen in dit leege leven, dit leven dat zoo open en vlak is geworden als een verlaten plein, waarin reizen niet prettig meer lijkt en niets eigenlijk meer boeit.

Op school was men van Hannie gewend, dat ze haar emoties vertelde, dat ze graag en hartelijk met ieder praatte en dat de bruine oogen het spel der woorden met licht en donker weergaven. Van al die uiterlijke beweeglijkheid was niets meer over. Een vermagerde, oudere vrouw was tot haar werk weergekeerd. Een, die aldoor peinzen moest over dat, wat haar als een boos fatum was overkomen, en dat ze peilen wilde, begrijpen, opdat eens het inzicht, 't begrip mocht komen, dat haar berusting brengen zou. Dat haar verlossen zou van die koelheid, die koude tocht die in haar ziel woei, waarin het onmogelijk was te komen tot treuren, om de zuster die weg was, voorgoed.

Muren kantelden in haar binnenste, vergeven kon ze maar begrijpen niet, een wantrouwen had ze tegen ieder; alleen kinderen gaven haar rust.

Soms dacht ze: nu ben ik als zij, Louise. Ik laat de menschen praten en beaam schijnbaar en meen het niet. Eigenlijk ben ik doorlopend onoprecht en ben niet eens ongelukkig hierom en schuldig voel ik mij evenmin. 's Avonds in haar huisje alleen, zat ze huiverend, verschrompeld, als een vogel ineengedoken, naar wie de klauw van een roofdier gegrepen heeft en die nu gehavend is. En in den treurnis van den vallenden avond zat ze telkens uren aaneen onbeweeglijk, verstarde, turend naar niets. Niet meer denkend, onbedroefd, maar wezenloos opgenomen in de duisternis, die weeral opnieuw